

Joh 11, 25a – Pasen 2022
Paaskaars aan; Opw 334; groet + amen; Gez 94: 1, 2, 6; gebed; kidsblok; Opw 832; lezen Joh 11, 1-27; preek; Opw 354; lofprijzing Kol 1, 15-20 NBV; gebed; collecte; GK 209; zegen
Bergschenhoek 17.4.2022

Hoop in bange tijden **dia**

Vorig jaar (2021) verscheen een boek met deze titel. Hoop in bange tijden. Geschreven door Tim Keller. Je kent 'm misschien. Theoloog, predikant in New York. Hij schreef dit boek nadat bij hem zelf alvleesklierkanker was geconstateerd. Dat is een ernstige diagnose. Hij schreef dit boek ook toen de corona-pandemie nog volop om zich heen greep. Met de vele doden en de ontwrichting van de samenleving die erbij hoorde. De oorlog in Oekraïne lag toen nog in de toekomst.

Bange tijden. Kun je zo de tijd waarin wij nu leven noemen? Misschien vind je het zwaar aangezet. Wij hebben het goed. We leven in een vrij land. Ja, gelukkig. Maar toch. Ik zie er wel iets in. Bange tijden. Angst bij de mensen, onzekerheid, ontwrichting, leed. In de wereld als geheel, maar ook in levens van mensen persoonlijk. Misschien niet hier, maar dan wel ergens anders. Misschien niet voor jou, maar dan wel voor een ander. Bange tijden – er is dus wel iets voor te zeggen. Wat betekent in zulke tijden Pasen? Dit: hoop. Hoop door de opstanding van Jezus. Niet van die vage hoop: ik hoop dat ik morgen een fijne dag heb. Maar vaste, sterke hoop, om je leven op te bouwen. Dat is Pasen: Hoop in bange tijden.

God, waarom? **dia**

Hoop. Dat hadden Marta en Maria graag willen hebben, denk ik. Hun broer Lazarus is ziek. En ernstig ook. Voor zijn leven wordt gevreesd. Ze zijn goede vrienden van Jezus. En Jezus is goed bevriend met hen. *Jezus hield veel van Marta en haar zus, en van Lazarus*, vertelt Johannes. Maar Jezus is in het buitenland. Voor zijn eigen veiligheid. Marta en Maria sturen bericht. *Heer, uw vriend is ziek*. Een vraag om hulp. Een beroep op Jezus' nabijheid. Misschien kan Jezus Lazarus genezen. De zussen hebben Jezus nodig, juist nu.

Maar Jezus gaat niet. Hij blijft waar Hij is. Hij gaat pas als Lazarus is gestorven. Lazarus ligt al vier dagen in het graf, en dan komt Jezus eindelijk naar Betanië. Had dat nou niet anders

gekund? Waarom kwam Jezus niet eerder? Dan had Hij nog wat voor Lazarus kunnen doen. Maar Jezus vindt zijn eigen veiligheid blijkbaar belangrijker. Marta en Maria zijn kapot van verdriet. En Marta gaat huilend naar Jezus toe. *Heer, als u hier was geweest, dan zou mijn broer niet gestorven zijn*, zegt ze. Nou, precies. Later zegt Maria hetzelfde: *Als u hier was geweest, zou mijn broer niet gestorven zijn*. En sommige Joden die met Marta en Maria mee rouwen, begrijpen er ook niks van. *Hij heeft de ogen van een blinde geopend, Hij had nu toch ook de dood van Lazarus kunnen voorkomen?*

Jezus is dus te laat. Is dat niet vaak zo? Altijd een stap achter het leed en de pijn aan. Het is er allang, en dan komt Jezus zich nog eens keer melden. Slechte timing. Waarom komt Hij niet eerder? Hij kan de pijn toch voorkomen? Hij kan toch voorkomen dat ik onderuit ga? Voorkomen dat Poetin een oorlog begint? The story of our lives. Wij in onze werkelijkheid, met onze angst, onzekerheid, de pijn waar we doorheen moeten. Dan wil je toch die nabijheid van Jezus voelen. Of dat Hij jou uit jouw pijn haalt. Maar Hij komt pas als het leed is geschied. Dat is hoe het vaak gaat. God, waarom?

Denk niet dat het Jezus koud laat dia

Jezus komt. Maar dus op zijn eigen tijd en op zijn eigen manier. Wanneer Hij wil. Wanneer Hij denkt dat het een goed moment is. Dat kunnen wij mensen moeilijk vinden. Ik heb Hem nu nodig, ik wil graag dat Hij er nu voor mij is. Het voelt toch een beetje afstandelijk en onbetrokken aan. Hij laat mij maar spartelen. Vind jij dat ook wel eens moeilijk? Ik wel.

Maar zo is het niet, kan ik je vertellen. Johannes vertelt even later dat Jezus het verdriet ziet van Marta en Maria en de mensen die bij hen zijn. En dan staat er: *Jezus ergerde zich*. Later nog eens. Sterk woord. Jezus werd kwaad, betekent dat. Hij raakte verbolgen. Hij wond zich op over de dood, over dat graf. Boos dat het leven van mensen zo verwoest kan worden. Jezus huiverde bij de voelbare macht van de dood.

Geen afstand, onbetrokkenheid. Johannes heeft het over Jezus' diepe bewogenheid. En hij vertelt: *Jezus begon te huilen*. Een van de kortste verzen in de Bijbel. En tegelijk een van de mooiste. Jezus begon te huilen. Hij huilt om zijn vriend. Hij huilt om de dood. Hij huilt mee met Marta en Maria in hun pijn en in verdriet. Zo komt Jezus. Niet afstandelijk en onbetrokken, maar naast in wat jij nu meemaakt.

Proef die emotie van Jezus. Zijn verdriet, zijn boosheid bij die pijn van ons, het leed in onze wereld. Jezus kan het gewoon niet aanzien. Het raakt Hem diep. Ik wil dit niet meer, zegt Jezus, het moet afgelopen zijn met al die afbraak en al die gebrokenheid. En dus komt Hij. Toen bij het graf van Lazarus. Nu in ons leven, in de wereld van nu. Vanuit diepgevoelde emotie. Die zelfs zo ver gaat, dat Hij zich met huid en haar aan dat leven van ons en aan deze wereld heeft verbonden. Hij komt zelfs om zelf ook te sterven.

Achter Pasen moet je die emotie zien. Van Jezus. Van God. Zij samen. Tot het uiterste betrokken bij de wereld. Bij jouw leven. Kijk naar hun verdriet, hun boosheid. Afgelopen moet het zijn met alles wat jullie leven, jullie wereld kapot maakt en vernielt. Het moet weg!

Ik ben de opstanding en het leven dia

Het moet afgelopen zijn... Laat dat nou precies de reden zijn waarom Jezus nu pas komt. Hij komt niet om een zieke te genezen. Hij komt om de dood een halt toe te roepen, weg te jagen. Oog in oog met het verdriet van Marta en Maria gaat Hij staan. Op weg naar het graf van Lazarus. En daar zegt Hij: *Ik ben de opstanding en het leven – wie in Mij gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft, en ieder die leeft en in Mij gelooft, zal nooit sterven – geloof je dat?* Jezus zegt: Ik maak de dood machteloos. Ik ben het leven in eigen persoon. En dat leven breng ik naar de mensen. Nooit meer sterven dankzij Mij. Een eind aan de afbraak en leven voor altijd. Ik ben de opstanding en het leven.

Ja, mooie woorden, kun je zeggen. Het klinkt allemaal heel stoer. Maar de dood is al ingetreden – daar kan niets en niemand nog wat aan doen. De geur van de dood hangt daar overal. Maar Jezus loopt op het graf af. En Hij roept, zo dwars tegen dat graf en tegen de stank van de dood in: *Lazarus, kom naar buiten!* En Lazarus komt het graf uit. Levend en wel. Hij was dood. Nu leeft hij. Ik heb het zelf gezien, vertelt Johannes. Jezus deed het. Hij *overruled*e de dood.

Wat is Jezus hier op aarde komen doen, lieve mensen? Dit dus: met de dood afrekenen. Al die dingen die ons leven, onze wereld zo in de greep houden. Alles waarvan je denkt: niets of niemand kan daar wat aan doen, het is zoals het is. Mijn pijn, mijn leed, de puinhopen die er zijn. Daarbij zegt Jezus: *Ik ben de opstanding en het leven.* Ik geef leven. En die dood, die moet weg. Dat leed van jou, jouw pijn, de rotzooi in de wereld – afgelopen moet het zijn. En Ik ga dat doen. Hier en nu vandaag. Geen toekomstmuziek. Wat Marta wel denkt: Straks, ja, straks bij de opstanding op de laatste dag. Nee, nu, zegt Jezus. Ik geef het je nu, dat leven,

die hoop, in jouw leven van nu, in onze werkelijkheid vandaag. Want Ik, zegt Jezus, Ik ben de opstanding en het leven.

Geloof het en leef **dia**

Het is een schitterend verhaal, vind je niet? Wat een indruk moet het hebben gemaakt. Denk je dat eens, een dode man komt zijn graf uit gelopen. Maar toch, wel heel ongelooflijk, vind je niet? Zoiets kan toch helemaal niet. Het is makkelijker om erin te geloven, als je erbij was geweest, of niet? En bovendien, Lazarus ging later ook gewoon weer dood. Dus wat schiet je ermee op?

Nou, kijk in het verhaal. We gaan naar Lazarus toe, want, zegt Jezus tegen zijn discipelen, want: *Nu kunnen jullie tot geloof komen*. En als Jezus Marta ontmoet, zegt Hij tegen haar: Ik ben de opstanding en het leven – *geloof je dat?* Jezus vraagt om geloof. Nog voordat Hij Lazarus opwekt uit de dood. Denk je in dat jij Marta was geweest en dat Jezus dat tegen jou had gezegd en je broer lag in het graf: Ik ben de opstanding en het leven – nooit meer dood en altijd leven als jij gelooft in Mij. Wat had je gezegd? Ja, Heer Jezus, ik geloof in U?

Het wordt voor jullie eindelijk tijd om te gaan geloven. Zoiets hoor ik Jezus hier zeggen. Hij zegt en doet dit allemaal, zodat jij en ik zullen gaan *gelooven*. Geloven dat Jezus het is. Ook al zie je er nu misschien nog niet veel van. Maar dat je zegt, hier en nu, in dat leven van jou en mij, in onze wereld – misschien met hele mooie dingen erin, maar zo vaak ook gebroken, hartverscheurend kapot. En toch, Hij is de opstanding en het leven. Hij staat er boven. Hij zal er een einde aan maken. Hij zal alle dingen nieuw maken!

Geloof het en leef! Daar is Jezus op uit. Om dat geloof vraagt Hij. Hij dringt erop aan. Geloof Mij. Jij, jullie in dat leven van jullie, die wereld van jullie. Hou daarin vast aan Mij. Ja, vat hoop en nieuwe moed. Wees er maar blij mee. Zing erover. Pak die vreugde van Pasen. Neem die hoop tot je. De hoop in bange tijden. Doe dat, geloof, en je zult leven. Want, zegt Jezus, luid en duidelijk: Ik ben de opstanding en het leven!

Amen